

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2447/2025
18.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Тијана Миленковић, адвокат из ..., против туженог Народног позоришта Ниш из Ниша, ради поништаја анекса уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Апелационог суда у Нишу Гж1 3265/2024 од 10.04.2025. године, у седници одржаној 18.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Апелационог суда у Нишу Гж1 3265/2024 од 10.04.2025. године као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Апелационог суда у Нишу Гж1 3265/2024 од 10.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 3782/2023 од 18.07.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништен као незаконит Анекс број 2. Уговора о раду број .. од 06.10.2023. године. Ставом другим изреке, одбачена је тужба у делу којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да тужиоца врати и распореди на послове на које је био распоређен пре закључења незаконитог анекса уговора, односно на радно место „...“. Ставом трећим изреке, утврђено је да је тужба повучена у делу којим је тужилац тражио да му тужени призна сва права из радног односа која му по основу Анекса број 1. Уговора о раду број 01-128 од 25.08.2021. године припадају у складу са законом. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 112.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3265/2024 од 10.04.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу четвртом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у

износу од 49.500,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на жалбу, као неоснован.

Против решења о трошковима поступка садржаног у правноснажној пресуди донетој у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законских разлога, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажна одлука о трошковима парничног поступка донета је применом члана 153. став 1., 154., 163. ЗПП, након оцене другостепеног суда да тужиоцу припада право на накнаду трошкова поступка за састав тужбе и на име заступања на три одржана рочишта применом тарифног броја 13. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 43/2023), налазећи да је првостепени суд приликом обрачуна трошкова погрешно применио тарифни број 14. наведене Тарифе. Захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка на име састављања одговора на жалбу је одбио налазећи да ови трошкови нису били неопходни за одлучивање у смислу члана 154. ЗПП.

Ревизијом тужиоца се, с позивом на битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, оспорава висина накнаде трошкова поступка која је побијаном пресудом призната тужиоцу.

Имајући у виду да тужилац није ускраћен у праву на накнаду трошкова поступка, Врховни суд је оценио да је у таквој ситуацији, по питању трошкова поступка, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, те да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП. Висина накнаде трошкова поступка, по признатом праву у конкретној парници, не представља правно питање од општег интереса нити правно питање које би се разматрало у интересу равноправности грађана. То није питање које изискује ново тумачење права или усклађивања судске праксе. Поред тога примена института изузетне дозвољености ревизије резервисана је за питање из домена примене материјалног права. У ревизији тужиоца се указује на битне повреде одредаба парничног поступка што није разлог за посебну ревизију чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, применом члана 404. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Чланом 28. ЗПП, прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана прописано је да се камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир, ако не чине главни захтев.

У конкретном случају ревизија је изјављена против одлуке о трошковима поступка садржаној у правноснажној пресуди, што у овој правној ствари не представља главни захтев, већ споредно потраживање, због чега ревизија тужиоца није дозвољена.

Чињеница да је одлука о трошковима поступка преиначена од стране другостепеног суда, не утиче на дозвољеност ревизије, јер се дозвољеност ревизије не цени према одредби члана 13. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 55/14) односно новелираној одредби члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**